

HARANG-SZÓ

Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
híveinek lapja

VI. évfolyam, 1. szám, 2007. Húsvét

Elmélkedés megváltásunkról

„Nézzétek, a szolgám, akit támogatok, a választottam, akiben kedvem telik. Kiárasztom rá lelkemet, hogy igazságot vigyen a nemzeteknek. Nem kiált majd, s nem emeli föl a hangját, szava se hallatszik az utcákon. A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Hűségesen elviszi az igazságot, nem lankad el, sem kedvét el nem veszti, míg az igazságot meg nem szilárdítja a földön. Az ő tanítására várnak a szigetek.” Iz 42,1-4

Miért van szüksége Istennek szolgára? Ki a szolga és milyen kapcsolatban van urával? Megalázó dolog lehet mindig csak szolgálni, lesni mi a szolga urának akarata.

Ha így gondolkodunk, rosszul értjük a fogalmakat, nem találjuk meg azt az utat, amely az írások magjához visz.

„Szolgám, akiben kedvem telik...” - halljuk az Írásban. Tehát az Úr szereti szolgáját. Nem megtűri, elviseli, megfizeti, hanem szereti, kedve telik benne. „Kiárasztom rá Lelkemet...” Nem követel tőle valamit, hanem kiválasztja, meghívja és megajándékozza.

Mindnyájan voltunk már olyan ünnepeken, ahol valamiért megjutalmaztak. Milyen jó érzés volt átvenni az elismerés jelét. A szolgának nevezett választott csodálatos ajándékot kap. Mert van-e igazibb, maradandóbb, ősbibb ajándék, mint az Atya izzó, önátadó, megszemélyesült szeretete? Aki ott lebeg az ősvizek felett, részt vesz milliárdnyi sejtprogram, a világ, az ember felépülésében. Aki hatalmas tettekre, bátorságra és hűségre serkenti minden kor istenhívőjét, a szolgára árad, hogy igazságot vigyen a nemzeteknek. Jól tudjuk nincs igazság az országok között, nem jól mennek a dolgok, sokszor nem Isten igazsága szerint alakul életünk, nem mindig azt a küldetést teljesítjük, amire várnak a környezetünkben.

De ki az, aki közvetít Isten és ember között; ki a szolga? Ki az, aki magára meri vállalni az Úr szolgájáról szóló éneket? Ki az, aki be mer lépni Isten történetébe?

Ki az, aki az évszázadok alatt, szinte naponta olvasott jóvendöléseknek, a már-már hiábavaló ismétlődések után értelmet ad?

Ebben a több százéves csendben az ács fia, egy eldugott kis faluban „...olvasásra jelentkezett. Izaiás próféta könyvét adták neki oda. Szétbontotta a tekercset, és épp azon a helyen, ahol ez volt írva: Az Úr lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét. Összetekerte az Írást, átadta a szolgának és leült. A zsinagógában minden szem részegeződött. S elkezdte beszédét: Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.” Lk 4,17-21

Jézus a szolga teljes szerepével már közvetlenül Názáretben, és később Názárethez igen közel megismerkedett. Izaiás tekercsének olvasása és a prófétai küldetéssel való azonosulásának kinyilatkoztatása után rögtön meg akarták ölni, azok, akikkel együtt nevelkedett,

folytatva a 2. oldalon

az 1. oldal folytatása

akiktől támogatást, elfogadást, talán közös munkát, utat várt. A hegyről azonban még nem tudták letaszítani, mert nem jött el az ő órája. De onnan jól láthatta a Tábor hegyet, ahová tanítványaival ment, hogy imádkozzanak. Ott vált számára világossá, hogy az ószövetségi szolgálónál, Mózesnél és Illésnél is nehezebb küldetése lesz. Hiszen a szolga nemcsak a küldetésben levő, Ura dicsőségében fürdő, hanem az is, aki Urának ellenségeivel is szembe kell, hogy nézzen. Jézus vállalta, hogy ő a szenvedő szolga lesz, aki elmondhatja: „Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, arcomat meg, akik tépáztak. Nem rejtettem el arcomat azok előtt, akik gyaláztak és leköpdöstek.” Iz 50,6 A szenvedő szolgálóról szóló negyedik énekben pedig a végső hűségét adja urának: „Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel.” Iz 53,10a

Jézus felismerte küldetését és tökéletesen véghezvitte. Megkapta érte a szolga jutalmát; a mi bűneinkért keresztre feszítették. Igazsága, keresztye kitörölhetetlenül jelen van történelmünkben.

De mi lesz a keresztből, ha nem életünket látjuk rajta? Autók szélvédője mögötti, szobák falán jól nevelten lógó, gyöngyház berakásos dísz. Így napjaink keresztyeivel sem tudunk mit kezdeni. Mindennel orvosoljuk, csak Isten reményével és szeretetével nem. Pedig ez a remény és szeretet támaszt életre ma is minden halálból.

De ki az, aki a halotti torban azt meri mondani, hogy az elhunyt nem a semmibe, az örök sötétségbe hullt?

Ki az, aki a csavargó, az alkoholista, a bármilyen jól fizetett, vagy sikeres, de boldogtalan ember előtt életével tesz tanúságot Isten szeretetéről?

Ki vállalja magára a prófétával újra kimondva: „Az Úr Lelke van rajtam...”

Mit is szeretne velünk közölni Jézus a saját történetével, mit is mondanak az írások számunkra is? Isten szolgálata nélkül, ennek a világnak és bennünk levő hatásának felvállalása nélkül, küldetésünk, meghívásunk elfogadása nélkül nem tudjuk átélni, hogy a Feltámadott itt van, jelen van, él és ingyenesen szeret minden embert.

Jézus sok embert meggyógyított, más így nem beszélt, tanított az Atyáról, mint ő, határozottan kiállt az Isten emberszeretete mellett, de a világot szenvedésével és kereszthalálával váltotta meg. Sok ember életében megvalósulnak ezek a

mondatok ma is. Elkötelezetten fogalmazzák meg és sugárik belőlük egy belső erő. Szolgái ők az Úrnak? Már csak nevükben, hiszen Jézus azt mondja nekik; "Nem nevezlek többé szolgának..., barátainak mondalak benneteket." Jn 15,15

Gondolkodjunk el azon, hogy ki tudjuk-e, ki akarjuk-e mondani azokat a szavakat, amelyekkel Jézus vállalta az Úr szolgálójának szerepét, a názáreti zsinagógában? Szeretnénk-e az Úr barátaivá válni?

Ebben az azonosulásban, kiállásban áll a mi üdvösségünk, ebben gyökerezik nemcsak Jézus feltámadása, hanem a miénk is.

Veréb László plébános

Feltámadt Krisztus, vigadjunk!

„Feltámadt Krisztus, vigadjunk, a bűnből mi is támadjunk!” (Hozsanna 89. ének)

A népszerű húsvéti ének, melyet oly sokszor éneklünk, jól érzékelteti, hogy kereszténységünk legnagyobb ünnepét üljük, amikor húsvétvasárnap elmegyünk a templomba, és a dicsőségesen Feltámadt Urunkat,

Jézus Krisztust dicsérjük megváltó művéért. Feladatunk ugyanakkor nem csak az, hogy megemlékezzünk a megváltói műről, hanem az is, hogy a saját életünkre következtetést vonjunk le. Hogy mit? Nagyon egyszerű. A Jézus által közvetített ajándékot elfogadva, mi is szakítsunk bűneinkkel, és engesztelődjünk ki Istennel és emberrel, hogy a húsvét ünnepe ne csak emlékezés legyen számunkra, hanem annak ünnepe, hogy mindannyian meghívottak vagyunk az üdvösség elnyerésére.

„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére.” (1 Tim 2,3-4)

„Feltámadt Krisztus, vigadjunk!”

Mit jelent számunkra húsvét ünnepe? Könnyű kérdés, mégis nehéz rá választ adni. Érdekes felmérést készítettek egy magyarországi általános iskolában, ahol arra kérdeztek rá, hogy a két legnagyobb ünnep mit jelent a gyerekeknek. A válaszok példaértékűek voltak. A hittanos – tehát vallásos – gyerekek mindkét ünneppel, a karácsony és a húsvét ünnepével kapcsolatban egyaránt Jézus Krisztus működésének sarokpontját idézték fel. A nem vallásos gyerekek nagy része ezzel szemben csak a karácsonyról tudott írni, azt a béke és a szeretet ünnepének, az ajándékozás ünnepének tartotta. A húsvétról, csak népszokásokat tudtak említeni, illetve azt, hogy csokoládé nyulat kapnak. Ha körülnézünk, a felnőttek sem tudnának egyebet erről az ünnepről. A karácsonyból, ha elveszük a legfontosabb vallásos tartalmat, még ott marad a béke ünnepe, az ajándékozás, a karácsonyfa; a húsvétból, ha elveszük a vallásos tartalmat, nem marad semmi, csupán néhány népszokás.

Érdekes, hogy a karácsonyt a világ is ki tudta sajátítani, de a húsvétal nem tud mit kezdeni. A keresztt botránya és a feltámadás dicsőséges ténye nem elég vonzó abban a világban, ahol az egyén, az egyes ember gazdagodása és jóléte a legfontosabb. Az ilyen világ nem tud vigadni Jézus feltámadásában, aki a szenvedés és keresztt által nyerte meg a dicsőséget, és adja tovább. Talán ezért is van az, hogy olyan nagy port kavart fel Mel Gibson Passió című filmje. A világ nem akar hallani a szenvedésről, a kínról, hiszen az ellent mond a fogyasztói társadalom elvárásainak. Nekünk azonban tudatosítani kell az ősi lelki bölcsességet, melyet a latin így fogalmaz meg:

„*Per crucem, ad lucem!*” – „Kereszt által a fénybe!” Az Isten megtehetette volna, hogy sokkal kevésbé drasztikusabb, és a mai világnak is tetszetős formáját válassza a meghalásnak, de mégsem tette. Éppen ellenkezőleg: „*Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz el ne vesszen, hanem örökké éljen.*” (Jn 3,16)

Megtestesült, eljött közénk, egy lett velünk, a bűnt kivéve. Az ember minden szenvedését megtapasztalta! Személyével pedig megadta nekünk a lehetőséget, a mennyei örök dicsőséghez! Van tehát miért örülnünk, van mit ünnepelni: „*Feltámadt Krisztus, vigadjunk!*”

„A bűnből mi is támadjunk!”

„Jézus feltámadása után, így köszöntötte tanítványait: *Békesség nektek!*” – hallhatjuk igen gyakran a szentmisében, most a húsvéti időben. (Lk 24, 36; Jn 20, 19.21.26.) Jézus ezzel a köszöntéssel jelezni akarja, hogy feltámadásának egyik legnagyobb ajándéka a béke: béke Istennel, béke embertársainkkal és önmagunkkal. Egy lelki írónál olvastam a következőt: „*Ha nem volna gyónás, fel kellene találni.*” Chesterton mondta egyszer: „*Nem izgatnak azok, akik gyávaságnak nevezik a gyónást, őszintén kételkedem ugyanis, hogy ezeknek lenne annyi bátorságuk, hogy átéssenek a gyónáson.*”

Mi ne féljünk kedves testvéreim betérni a gyóntatószékbe, hiszen ott lerakhatjuk terheinket. Ne feledkezzünk meg arról, hogy hasonlítunk ahhoz az emberhez, aki át akar kelni a függőhídon. Ha állandóan lefelé néz, biztos lábbal át tud kelni a szakadék felett. Tekintsünk felfelé, mindig Üdvözítőnkre, aki leoldotta a bűn bilincset kezünkől, hisz a keresztyén életben az a legszebb, hogy minden elesés után felállhatunk, és tiszta lappal kezdetünk. Anthony de Melo írja egyik könyvében a következőt: „*Isten közelebb van a bűnöshöz, mint a szentekhez. Hiszen Isten és minden ember között van egy kötél. Amikor vétkeztünk, ezt a kötelet elvágjuk. Amikor meggyónunk, Isten újra összecsomózza. Ez minden alkalommal így történik, és ez által mindig egy kicsit közelebb kerülünk Istenhez.*”

Ezekkel a gondolatokkal kívánok Egyházközségünk minden tagjának Istentől megáldott boldog ünnepet, és erőt ahhoz, hogy a Húsvét ünnepének fényét ülve, kiengesztelődjünk Istennel és embertársainkkal, hogy mindannyian eljussunk az örök életre.

István atya

A kiengesztelődés szentsége

A bűnbánat szentsége a feltámadás kegyelmét, kiadását közvetíti. Eamon Tobin írása, amelyből idézek, a bűnnek és a - kiengesztelődés szentsége által - a bűnből való kiemelkedésnek a közösség életét befolyásoló hatására összpontosít. Ezt a vonatkozást ritkán vesszük figyelembe.

Tény, hogy a bűn lehet titkos, de sohasem lehet magánügy. A keresztény egyén minden erénye, vagy vétke növeli, vagy csökkenti a közösség általános erkölcsi színezetét. Amint a család egyik tagja dicsőséget, vagy szégyent hozhat az egész családra, a keresztény dicsőséget, vagy szégyent hozhat egyházára. Ha nem leszek azzá, ami lehetnék, nem csak az én láncszemem gyengül, hanem az egész közösség láncának szilárdsága és ereje csökken.

A múltban és még napjainkban is, sok embernek túlságosan csak önmagáról szóló a bűnhöz való hozzáállása. Mint pap ritkán hallottam ilyen gyónást: „Atyám, bocsásd meg, hogy gyenge tagja voltam közösségemnek, önmagamba feledkezve keveset, vagy semmit sem tettem plébániai vagy nagyobb közösségem szolgálatára. Bocsásd meg azt is, hogy negatív szavaimmal és magatartásommal gyengítettem a közösség egységét és erejét. Úgy gondolom, ha erősebb lenne bennünk a bűn közösségi jellege iránti érzék, kevesebb problémát jelentene, hogy valami gyónnivalót találjunk, és kevesebb problémát jelentene megértenünk és elfogadnunk az Egyház érvelését, mikor azt kéri, hogy a gyóntatószékben egy papnak gyónjuk meg bűneinket, aki nem csak Krisztust, az Egyház Fejét képviseli, hanem a közösséget, testének tagjait is.

Az új gyakorlat szélesebb összefüggésben azok közé az erőfeszítések közé helyezi a szentséget, amelyeket azért teszünk, hogy életünk megtért létté váljék, naponta próbálva közelebb kerülni Krisztushoz és másokhoz.

A kiengesztelődés szentségének célja hogy segítsen kifejteni és elmélyíteni állandó törekvésünket, hogy a kiengesztelődés emberei legyünk világunkban. Ezért az ebben a szentségben való részesedés feltételezi őszinte törekvésünket, hogy Krisztushoz hasonlóbbakká váljunk és igyekezzünk teljesíteni küldetésünket, hogy a kiengesztelődés nagykövetei legyünk. A kiengesztelődés nagyköveteként az a küldetésünk, hogy Isten eszközei legyünk azoknak a gátnak az eltávolításában, amelyek

akadályozzák az embereket és csoportokat abban, hogy közeledjenek egymáshoz és törődjenek egymással. A szentségben való részesedés azt is magában foglalja, hogy amint Atyánk megbocsátja vétkeinket, úgy mi is készek legyünk megbocsátani és bocsánatot nyerni.

Úgy látom, a szentséget sokszor nem az itt leírt tágabb összefüggésekben nézzük. Talán túl gyakran eszköznek tekintjük, hogy megszabaduljunk bűntudatunktól, hogy „tisztalappal” indulhassunk tovább, hogy jó érzés töltsön el bennünket. Ilyenkor elsősorban önmagunkra összpontosítunk és nem az Istennel és másokkal való kiengesztelődésre. Ideális esetben a Szentlélek ösztönzésére kellene a szentséghez járulnunk, felismerve, hogy megtérésre szólít minket életünk valamely területén. Ha szűk, önző, a magunk érdekeinek szempontjából nézzük a szentséget és nem tágabb összefüggésekben, mint hívást arra, hogy a kiengesztelődést terjesszük a megosztott világban, félő, hogy nagyrészt elveszíti erejét és jelentőségét.

A harmadik dolog, ami különös hangsúlyt nyer a kiengesztelődés szentségének új megközelítésében, hogy arra kéri a szentséghez járulókat, nézzenek magukba a szentségre való előkészületben. A lelkiismeretvizsgálat legfőbb célja, hogy felismerjük lelki életünk általános irányvonalát az utolsó gyónásunk óta eltelt időben. Nem az a cél, hogy gyakran kigondolt bűnökből felületesen összeállítsunk valamilyen listát, hanem hogy meglássuk magatartásunknak és viselkedésünknek azokat az oldalait, amelyek rombolólag hatnak Istennel, másokkal és önmagunkkal való kapcsolatainkra. Gyónásainkban sokszor a bűn tüneteit soroljuk fel és nem az alapvető okokat.

A szentség középpontjában nem a bűnök bevallása áll, hanem a megtérés, a kiengesztelődés és Isten irgalmának elnyerése. A múltban, és talán a jelenben is, sokszor teljesen lekötötte figyelmünket bűneink pontos felsorolása. Az emberek meggyónták bűneiket és elvégezték az elégtételt, de Istennel és a közösséggel való kapcsolatuk megváltatlan, kiengesztelődés nélküli maradt, és kevésbé tapasztalták meg Isten megbocsátó szeretetét.

A gyónás helye a gyóntatószékből egyre inkább a gyóntatószobába tevődik át. A cél az isteni-emberi találkozás személyessé tétele a megbocsátás olyan jeleit használva, amelyek emberibbek és realisabbak. A gyóntatószobában a

gyónó már nem egy bűnlistát ismertet egy testnélküli hang előtt. Lát, és őt is látják, érint és őt is érintik, oly módon lépnek kapcsolatba egymással, ami érzékelhetőbbé teszi számukra Isten szerető gondoskodását.

A bűnbánat szentségében megtapasztalhatjuk, hogy bennünk és közösségeink által folytatódik Krisztus küldetése az irgalom, megtérés és kiengesztelődés közvetítése a világ számára.

Veréb László plébános

Térjete meg!

(LK 13, 1-9)

Cibian Miklós a Szeged-Csanád Egyházmegye kispapnövendéke 1981-ben született Erdélyben, - Déván. 1999-ben érettségizett Brádon, az Avram Iancu Elméleti Gimnáziumban. A Szegedi Hittudományi Főiskola 5. éves hallgatójaként - pasztorális gyakorlata keretében - Nagyböjt 3. vasárnapján templomunkban az alábbi prédikációja hangzott el.

Krisztusban szeretett testvéreim!

Sajnos a mai világ, a sajtó és a filmvilág éégig magasztalja a szenvedélyeket, és a fogyasztói társadalom szájába a minden idők hedonistáinak a jelszavát adja: Érezzük jól magunkat, mert holnap úgyis meghalunk! Azért mert megérdemeljük!

Egy ilyen világ irtózik minden lemondástól, áldozatvállalástól, és kerüli a legkisebb önmegtagadást is, egy ilyen világban a megtérés aligha lehetséges.

Manapság egyre több ember szótárából hiányzik a bűnbánat és a megtérés fogalma, de ha néha előkerül, még az értelmét is meghamisítják.

Sok ember azt gondolja, hogy nincs bűne, és ezért nincs szüksége a megtérésre, ugyanakkor hajlandóak a mások szerencsétlenségében a sors, esetleg Isten büntetését látni anélkül, hogy saját bűnösségre gondolnának. Csakis könnyebb, kényelmesebb mások bajaival foglalkoznunk, mint sajátunkkal. Ezen a téren, úgy látszik, az emberiség nem tett szert nagy fejlődésre, mert Jézus is fölhívta erre az emberi viselkedésmódra a figyelmet, de ez jelenleg is aktuális.

Egy ilyen világban az Egyház bátran kimondja a jézusi figyelmeztetést: Térjete meg! Sőt megtérési időt, böjti időt is hirdet. A megtérés nem önmagunk letaglózása, sem a vágyak elfojtása, hanem életstílus változtatást jelent.

A megtérésnek az első formája az élet nehézségeinek, a lemondásnak a vállalása, és ebben az első példánk maga Jézus, aki mielőtt megtérést hirdetett volna, harminc éven át „nem kereste önmagát” (Róm 15, 3). Názáretben munkás életet élt, nyilvános életét negyven napos böjt és imádság előzi meg, gyakran választja a magányt és a lelkek megmentéséért nem sajnál semmiféle áldozatot, sőt még önmagára sincs ideje, eltűri a rágalmakat, üldözéseket, meghal a kereszten.

Jézus követőinek sincs más sorsa, Jézus senkit sem kecsegtet kényelmes élettel, nyugalommal, hanem nyíltan kimondja: *Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét és úgy kövessen engem.*

Tragédiák és katasztrófák mindig vannak az életben, és sokszor keressük ezeknek az értelmét, vagy megbotránkozunk értelmetlenségükön.

A mai evangéliumban (Lk 13, 1-9) a zsidók egy szerencsétlenség hírének közlik Jézussal. Egy toronyépület emberekre zuhant és megölte őket. Ugyanabban az időben Pilátus vérfürdőt rendezett és sokakat lemészároltatott. Nagyon valószínű, hogy ez az eset megrázta az akkori közvéleményt, és kutatták azt, hogyan történhetett ez meg, mi az oka, Isten büntetése-e?

Jézus ezt az alkalmat arra ragadja meg, hogy áttérleje a szót a lélek halálára, mert van tragédia ott is, ahol a megtérés hiánya és a bűn öli meg a lelket. Ezért a hallgatóit egy sorba állítja a balesetet szenvedőkkel és figyelmezteti őket: *Ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.*

Jézus egyetemes megtérést hirdet, és nem ismer kivételt, mert ha az ember szolidáris a bűn elkövetésében, szolidáris kell, hogy legyen a bűnbánatban is. Miért sürgeti Jézus a megtérést?

Először azért, mert a lélek megtisztulása csak a bűnbánaton és a megtérésen keresztül érhető el. Aki nem tart lelkiismeretvizsgálatot, az sohasem döbben rá bűnösségére, és eldurvul a lelkiismerete. És ilyen lelkiismerettel rendelkezők rossz társadalmat alkotnak.

XX. században élt egy német író, Erich Maria Remarque, aki a háború borzalmait megtapasztalta és ezért a háború témája, illetve tragédiája elég gyakran előfordul regényeiben. Az egyik legismertebb „Nyugaton a helyzet változatlan” című regényében van egy jelenet: egy front mögötti kisvárosban piszkosan, borotválatlanul, rongyos ruhában ténferegnek a katonák. Minden pillanatban a harctérre vezényelhetik őket.

folytatva a 6. oldalon

az 5. oldal folytatása

Egyik napon vándor színház érkezik a városba, melynek reklámján ott mosolyog egy tiszta arcú, fehér ruhába öltözött leány. Ennek láttán a katonák egymásra néznek és rádöbbennek elhanyagolt állapotukra, és sietnek átöltözni és tisztálkodni. Újra tiszta emberek akarnak lenni. Ez a jelenet a Nagyböjt hangulatához hasonlít, mert nagyböjt idején az Egyház tükröt állít elénk, a lelkiismeretvizsgálat tükrét. Ebben megpillanthatjuk benső világunkat, és a lelki megtisztulásra serkent bennünket.

Másodszor a megtérés és a bűnbánat másik értelmét az Istennel való kibékülésben kell keresni. Pál apostol mondja: *Ne úgy éljete, mint Krisztus keresztyének az ellenségei ...engesztelődjete ki Istennel* (vö. Filippi levél).

Erre mindenkinek szüksége van. Könnyű Isten nélkül élni, de nehéz Isten nélkül meghalni. Jézus beszél egyfajta féregről, melynek mardosása csak bűnbánatban szűnik meg.

Ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan! Ezt a jézusi figyelmeztetést minden kornak az embere meg kellene, hogy szívlelje. Manapság igen aktuális.

Ha megvizsgáljuk a nemrég lezárt évszázadot, megdöbbentő történelmet látunk magunk mögött: természeti katasztrófák, háborúk, koncentrációs táborok, fehér és vörös terror. A kábítószer és az AIDS, atombombák, helyi konfliktusok, terrorizmus százmillió ember halálát okozta. Mindez nem azt jelenti, hogy okvetlenül mi is katasztrófák áldozatai leszünk. Jézus arra figyelmeztet, hogy vegyük észre az idők jeleit. Az a torony, vagyis az istentelen világ által épített civilizáció bármikor ellenünk fordulhat, és sok minden bizonytalanná válik.

Francia gondolkodónak, André Malraux-nak, kijelentése, hogy a XXI. század vagy keresztyény lesz, vagy nem lesz, nem nélkülöz minden alapot. Ha pedig arra gondolunk, hogy a halál az a biztos pillanat, amely mindannyiunkat elér majd, csak a megtérés, az Istennel való kibékülés és a bűnbánat menthet meg mindenkit az örök pusztulástól, és Isten irgalmas karjaiba vezethet vissza. Ámen!

Uram, nézz végig rajtam!

Mindennek vége, vége.

Békíts ki Magaddal s magammal.

Hiszen Te vagy a Béke.

Ady Endre

Március 19.

Szent József ünnepe

Józsefről hosszabban csak a két gyermekségtörténet beszél (Mt 1-2 és Lk 1-2; 3,23). Máshol csak futólag említik, mikor Jézusról a nép véleményét idézik az evangélisták: „Nem József fia ez?” (Jn 6,42; Lk 4,22; Jn 1,45) Az evangéliumok egyébként hallgatnak róla. Jézust így nevezték meg: „József fia Názáretből”, s ez megfelelt az általános zsidó szokásoknak. Názáretben tehát úgy ismerték Józsefet, mint Jézus atyját. Azon sem lehet csodálkozni, hogy János kétszer is megemlíti József nevét, hiszen Mária hosszabb ideig élt szülei házában (Szaloménál), s biztos, hogy Józsefről nemegyszer beszélgettek. Az általános elnevezés a nép körében mégis csak annyi volt Jézusról, hogy „a Názáreti Jézus”. József nem játszott szerepet Jézus nyilvános működésében, ebből arra következtethetünk, hogy még mielőtt Jézus tanítani kezdett volna, József már meghalt.

Nézzük csak, mit mondanak el a gyermekségtörténetek Józsefről. Názáretben lakott, de „Dávid házából és nemzetségéből származott” (Lk 2,4). Ez a kifejezés valószínűleg azt jelenti, hogy a dávidi család jelentősebb ágához tartozott. Jegyességre lépett a fiatal, dávidi származású Máriával, az akkori szokások szerint 18-24 éves kora között. Még mielőtt a házasságkötésük megtörtént volna, Máriát áldott állapotban találta. Megrendült, aztán egy álomban felszólítást kapott, hogy vegye csak feleségül Máriát, és vállalja a születendő gyermeket. Atyai szerepe abban nyilvánult meg, hogy a Jézus nevet ő adta a gyermeknek.

Mindkét gyermekségtörténet úgy mutatja be Józsefet, mint aki az apa helyén áll Jézus életében. Lukács többször nevezi őt Jézus atyjának: „Atyja és anyja elcsodálkozott”, „szülei”, „atyád és én” (2,33.41.48). Jogilag József Mária férje volt, de Jézushoz való kapcsolata nem ilyen egyszerű. Nem volt apa a biológiai értelemben, de Mária a nyilvánosság előtt nem tudott más apát megnevezni gyermeke számára, mint Józsefet, részben, mert az apaság a biológiai származáson kívül az adopción¹ kapcsolatot is felölelte, részben, mert egyszerűen nem volt megfelelő kifejezés arra a kapcsolatra, ami József és Jézus között volt. Hogy az emberek egyszerűen József természetes fiának tartották Jézust, ezt sem Mária, sem József nem tudta megakadályozni.

József nem édesapja Jézusnak, hiszen Jézus emberségét Isten csodával szólította létbe. De József nem is fogadta gyermekévé Jézust. Újra csak Isten az, aki József fiává tette Jézust, amikor Mária méhében fogant, abban a Máriában, akire egyedül Józsefnek volt joga az eljegyzés címén. Az angyal álomban világosította föl arról, hogy Jézus apja lesz, és neki kell majd nevet adnia Mária fiának. József helyzetét Jézussal szemben Isten határozta meg. S bár helyzete hasonló volt az adoptív apáéhoz, mégis több volt ennél. Az adopciónak régen is, most is az örökbe fogadó akaratától függ, és nem vérségi, hanem jogi apa-fiú, vagy apa-gyermek viszonyt hoz létre. József és Jézus kapcsolata viszont egyedül Istentől származott.

Mindenható Istenünk, ki hűséges szolgád, Szent József gondjaira bízta a gyermek Jézust, és oltalma alá helyezted a Megváltás művét, kérünk, add meg Egyházadnak, hogy hűségesen őrizze misztériumaidat, és szüntelen munkálkodjék a világ üdvösségéért!

¹gyermekké fogadás, fiúvá fogadás, istengyermekség.

Forrás: dr. Diós István - A szentek élete

Templomunk főoltáránál a templom titulását jelezve Szent József szobra áll.

Faddy Othmár ferences plébános állíttatta 1950-ben, amely Palkovics Lajos szobrászművész alkotása cserépből. Szent József alakja 170 cm, a gyermek Jézus alakja 60 cm.

Szent József széparcú fiatalember, aki az egyik kezével tartja, másik kezével óvja a bájosan mosolygó gyermek Jézust.

Lelki klímaváltozás

Mostanában egyre többet hallunk az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés problémájáról. A szakemberek egyre többször figyelmeztetnek a veszélyre, hogy az óceánok vizének felmelegedése, a gleccserek és a sarkvidéki jég erőteljes olvadása, a légkör hőmérsékletének állandó emelkedése miatt újabb hurrikánokra és más rendkívüli erejű viharokra, hatalmas esőzésekre, illetve áradásokra és árvizekre lehet számítani. Magyarországon is volt példa az elmúlt években rendkívül erős viharra és árvízre, idén eddig csak azt tapasztaltuk, hogy alig volt tél, és tavasz helyett hirtelen szinte nyár lett. Nem szükséges erről most többet beszélnünk, csupán három megállapítást tegyünk ezzel kapcsolatban, amelyek mindjárt át is vezetnek mai lelki témánkra, a bűnbánatból fakadó lelki megújulásra, amelyről Nagyböjt harmadik vasárnapján van szó az evangéliumban.

A klímaváltozás oka az, hogy az ember azt hiszi, hogy büntetlenül kizsákmányolhatja a földet, és következmények nélkül leigázhatja a természetet. Az ember az egész világ urának képzei magát. Az éghajlatváltozás, vagy klímaváltozás miatt az ember van veszélyben, mi és a következő nemzedékek. Valamit tenni kell, hogy a rossz folyamatok megálljanak és megforduljanak. Cselekedni kell, mind társadalmi, mind egyéni szinten.

És most egy hirtelen váltással mindjárt beszéljünk is a mi lelki témánkról! Napjainkban egy „lelki klímaváltozásnak” is tanúi lehetünk. Ennek természetesen semmi köze a természeti éghajlatváltozáshoz, de köze van az emberhez, a személyhez és a XX. század végének, valamint a harmadik évezred kezdetének egyik fontos jellemzője. A „lelki éghajlatváltozás” jeleit láthatjuk a hitetlenség terjedésében, a közömbösség egyre szélesebb körű megnyilvánulásaiban és a lelki igénytelenségben. Sok embernek szinte minden energiáját leköti a munka, a megélhetésért való küzdelem, az anyagi javak gyűjtése és a jólét biztosítása, és mindeközben megfelelnek lelkük gondozásáról és az örök életet biztosító lelki kincsek gyűjtéséről. Lelki környezetünk változásával kapcsolatban a következő megállapításokat tehetjük: A „lelki klímaváltozás” oka az, hogy az ember áll a középpontban és nem Isten. Szívesebben törődünk a földi dolgokkal, mint az égiekkel. Az ember van veszélyben. *folytatva a 8. oldalon*

a 7. oldal folytatása

Gyermekeink és unokáink vannak veszélyben. Valamit tennünk kell, hogy a lelki süllyedés és értékvesztés folyamatát megállítsuk. Milyen választ ad nekünk erre a problémára Krisztus evangéliuma? A nagyböjti időszak arra ad nekünk lehetőséget, hogy Istent visszahelyezzük életünk középpontjába és a böjtt, az imádság, valamint a jócselekedetek által közeledjünk hozzá. Ez bűnbánatot és őszinte megtérést jelent. Jézus kétszer is a következőt mondja a mai evangéliumban: „Ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.” Ma talán egy kicsit másként fogalmazna a mi Urunk: „Azt gondoljátok, hogy különbek vagytok, mint azok, akik az elmúlt években a világ különböző pontjain a földrengések, a szökőár, az árvizek, a hurrikánok és más természeti csapások vagy járványok miatt életüket veszítették? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan.” A lelki klímaváltozás korában tehát a lelki megújulást ajánlja nekünk Krisztus. Mit tegyünk lelki megújulásunk érdekében? Milyen feladatok várnak ránk? Három konkrét dolgot foglazzunk meg azzal kapcsolatban, amire jó volna odafigyelnünk a Nagyböjt hátralévő részében. Engedjük, hogy Isten megérintse értelmünket, amikor visszavezet minket a hit útjára. Arra az útra, amely a lelki sötétségből a hit világosságára, a félelemből az örömré, a csüggedésből a lelkesedésre vezet. Engedjük, hogy Isten megérintse lelkünket, amikor Krisztus szenvedéséről és haláláról elmélkedünk. Ennek szép lehetősége a keresztúti imádság. Vegyünk részt Nagyböjt péntekjein a keresztúti imádságon és odahaza is elmélkedjünk a keresztút állomásairól, vagy olvassunk részleteket Krisztus szenvedéstörténetéből a szentírásunkból. A nagypénteki templomi szertartáson való részvétel szintén annak lehetősége, hogy közelebb kerüljünk Jézus megváltó szenvedésének titkához. Engedjük, hogy az isteni irgalmasság és megbocsátó szeretet megérintse szívünket, amikor elvégezzük szentgyónásunkat. De a gyónás ne legyen csupán megszokásból végzett cselekedet, amely után azt mondjuk, hogy „most aztán egy évig megint nem kell gyónni”, hanem fakadjon bűneink őszinte megbánásából és abból a vágyból, hogy tékozló és bűnbánó fiúként szeretnénk visszatérni az Atyához. Induljunk tehát a hit útján, a keresztúton, az atyai házba visszavezető úton!

H. I. S.

Nyolcan voltunk testvérek

Az előző lapszámunkban bemutatott személlyel, Vincze Pállal közel egy időben volt az egyháztanács és az énekkar tagja Suszter György is. Sajnos betegsége már hosszú ideje nem teszi lehetővé, hogy eljárjon a szentmisékre, megbeszélte időben az atyák keresik fel otthonában, látogatják, mint beteget gyóntatják, áldoztatják. Gyuri bácsinak van egy imája, amit akkor szokott elsősorban mondani, amikor nagy bajban van: „Jézusom a Te szent sebeid érdemei által bocsáss meg nekünk és könyörülj rajtunk.” Ezek után mindig kap egy kis lelki erőt a további életéhez...

Több mint húsz éve ismerjük egymást, főleg az énekkarból. Én egy jókedélyű, idősödő embert ismertem meg benne. Úgy érzem az alkalmankénti beszélgetésekből, hogy egy igen jó kapcsolat alakult ki közöttünk, sok minden iránt érdeklődik, ezért úgy döntöttem, hogy most mi érdeklődünk felőle és közreadjuk életútját.

Kedves Gyuri bácsi! Légy szíves, nem egy önéletrajz formájában, mutasd be önmagad és családot.

Miklós kám, nyolcvanötödik éve, hogy kaptam ezt a földi világot. Volt ebben sok jó és rossz is. 1922-ben születtem Csongrádon. Szüleim földmunkások voltak. Mi nyolcan voltunk testvérek, a szántói úton, tanyán laktunk. Én hét éves voltam, amikor egy éven belül tifuszból meghaltak a szüleim. Ez által igen nehéz körülmények között éltünk, mint árvák. Akkor még semmiféle támogatásban nem részesültünk.

Iskoláimat a tanyán, majd a Síp iskolában végeztem, hat osztályból van bizonyítványom. Mivel árva voltam, a nővérem támogatott, majd sorköteleesség idejében bevonultam katonának. Leszerelése után vettem egy kis földet, és 1945-ben megnősültem. Feleségemmel együtt műveltük földünket 1960-ig. Akkor megalakultak Csongrádon is a termelészövetkezetek, így mi is beadtuk a földet. Én úgy döntöttem, hogy nem leszek tag, hanem elmentem kubira dolgozni. Mind a két élet igen nehéz volt akkor. A tagok a termelészövetkezetben keveset kerestek, igaz idehaza voltak. Mi többet kerestünk ugyan, de távol voltunk a családtól sajnós. Feleségem háztartásbeliként a később megszületett gyermekekkel volt idehaza. Két leányunk született és három unokánk van. Illetve unokám, mivel a feleségem három éve meghalt. Az életem vándorlásból állt, mivel a kubi munkából mentem nyugdíjba.

Szüleidre visszaemlékezve, mint tanyai emberekre, családokra jellemző volt e a vallásos élet?

A tanyai emberekre akkoriban oly annyira jellemző volt, hogy a vasárnapi szentmiséken csak nagyon kivételes esetben nem vettek részt. Így szüleimre is jellemző volt a vallásosság, mondhatni, hogy Istenfélők voltak. Mivel mi a szántói tanyavilágban laktunk, így területileg a Nagybolodogasszony Plébániához tartoztunk. Amikor feleségemmel megvettük ezt az Attila utcai házat, amiben most is lakom, akkor kerültünk a piroskavárosi plébániához. Budavári atya volt a plébános, nagyon jó viszony alakult ki közöttünk. Akkor még eljártam kubira dolgozni, ha idehaza voltam a vasárnapi szentmisén mindig részt vettem.

Mikor lettél egyháztanácstag?

Közben Gacsári Kiss Sándor atya került a plébániára. Ekkor kerültem az egyháztanácsba. Itt igen sok fizikai munkát végeztem, hiszen akkor vezették be a gázt a templomba, a földmunkából igen keményen kivettem a részem. Ekkor már nyugdíjas voltam. Amikor ástuk az árkot a templomhoz a gázvezetéknek, egyes emberek különféle jelzőkkel illettek bennünket. Nekünk ez igen rosszul esett, de azért végeztük a munkánkat. Időközben egyházadó beszédessel is foglalkoztam. Eleinte csak egy-két utcából, később pedig nagyon felszaporodott a terület. Az egyháztanács tagságom idejében ismerkedtem meg a kántor asszonnyal Mónikával, aki rábeszélte legyek énekkaros is. Férfiak mindig kevesebben

voltunk, mint a nők. Igen sok szép éneket tanultunk a vezetésével. Mónika halálhíre nagyon megrázott, hiszen alig volt beteg. Utána már én is elmaradoztam az énekkarból, mivel a hangom sokat változott, gyengült.

Gyuri bácsi mit gondolsz, a plébánia életében egy pap személye hogyan befolyásolja a híveket a közösségi munkát illetően?

Nagyon is meghatározó a pap személye, egy-két példát had mondjak erről. Urbán Gábor atyát, amikor kihelyezték a nagyplébániáról és itt lett plébános, végig jártuk a külterületi keresztek, harangokat és azok környékét rendbe tettük. Még az atya is kaszált, amikor leültem pihenni. Az ő idejében volt utoljára a szőlők között a Csurgónál búcsú, amikor fel lett újítva a kereszt és a harangláb. Gábor atya idejében lett rendbe téve a szőlők között az Orbán-szobor és a Lourdes-i fülke. A fülkét az atya festette ki. Közben papváltás történt a Piroskavárosban, Soós Dénes atya lett a plébános. Az ő ittléte alatt még két évig voltam tag, úgy érzem szép eredményeket értünk el közösen. Hetvenöt éves koromban hagytam el az egyháztanácsot. Sajnós az egészségi állapotom az utóbbi időben egyre romlik, így mint már említettem, az atyák járnak ki hozzám a nagyobb ünnepek előtt.

Kedves Gyuri bácsi! Nagyon szépen köszönöm, hogy bepillantást nyerhettünk életutadba, jó egészséget kívánok!

Felföldi Miklós

Az utolsó órákban, percekben

„a templom függőnye kettéhasadt, felülről egészen az aljáig, a föld megrendült, a sziklák megrepedtek”(Máté 27. 51-52.)

Elvégeztetett. Az emberért a Földre szállott Isten földi alakban itt hagyott minket. Az ember megölte, és ez a bűnös ember nem csak Istenét ölte meg, hanem mára majdnem a Földet is. A kényelem, a gazdasági hatalom mindent megér. Megéri, hogy felborítottuk azt a környezetet, amiben, amiből élünk, aminek részesei vagyunk. Az ember a legbutább, legönzőbb állat. Ugyanakkor, mivel nem csak állat, - lélekkel bír - így a legérzőbb és a legokosabb is. Megállítani már nem tudjuk a folyamatot, de lassítani még talán. Csak meg kell tanulnunk odafigyelni. Meg kell tanulnunk bizonyos kényelmekről

folytatva a 10. oldalon

a 9. oldal folytatása

lemondani, és most már nem azért, hogy jusson a javakból másoknak is, hanem azért, hogy legyen hol élnünk. Ne mossa el az árvíz a házainkat, ne legyenek szélsőséges időjárási események. Nekünk „kisembereknek” nincs annyi eszköz a kezünkben, mint a gazdasági és politikai vezetőknek, de azért mi is tehetünk valamit. Először is megtanuljuk és megtaníttuk gyermekeinknek, hogy minek, mi az ára. Természetesen nem forintálisan, hanem a környezet szempontjából. Csak egy példa: ha nem muszáj, nem megyünk autóval, hanem biciklivel, vagy gyalog. Nem lesz semmi baja a gyereknek, ha esik az eső, fúj a szél, vagy hideg van. Legalább edzettebb lesz, úgyis gyenge az immunrendszerünk. Az út így hosszabb, több időt tölthetünk beszélgetéssel. Mozgunk, nem lesz szükségünk edző terembe járni sok pénzért, a gyerekekkel tölthető idő helyett. És a benzin-pénz is megmarad. Igaz, néha elázunk és a táskát is nehezebb cipelni. De, ha a táskát nehezebb cipelni, akkor jobban meggondoljuk, mit vásároljunk. Nem veszünk meg fölösleges dolgokat. Ezzel kevesebb szemetet termelünk, talán kevesebb rágcsalni valót eszünk. Ez is csak nekünk hasznos. Ott van a fűtés is. Ha mozgunk, elég a 20 fok a lakásban, ha meg leülünk olvasni, akkor takarózzunk be. Fűtési szezonban nem kell a lakásban, rövid ujjúban járkálni. Vagy az esővíz hasznosítása. Nagyon jó a felmosáshoz, takarításhoz, állatok itatásához, növények öntözésére. Ha végig gondoljuk, kiderül, hogy a környezetünkre való odafigyelés anyagi, egészségügyi és környezetvédelmi hasznót is hoz. Ugyanez vonatkozik a lámpák és egyéb elektromos eszközök bekapcsolva hagyásával, vagy a vízcsap csöpögésével. És nyilván mindenki tudja sorolni még. Természetesen jó lenne a város és az ország vezetőinek odafigyelése is. Például a szelektív hulladékgyűjtés megoldása, komposztálható hulladék külön gyűjtése, a megújuló energiák használatának állami támogatása.

A gyerekek nagyon fogékonyak, ha megértik, hogy ez jó a fáknek, állatoknak, akkor ők lesznek azok, akik minket figyelmeztetnek, hogy a rossz elemet ne a szemetesbe dobjuk.

Vannak már jó példák, csak félek, hogy a tempó túl lassú. A Föld már nem bírja ki, hogy mi megtanuljuk védeni. De az is lehet, hogy egymást előbb írtja ki az ember, és akkor a Föld fellélegezhet.

Jeszenszky Ágnes

Mitől lehet ferences jellegű Piroskaváros?

Az egyházközség a közelmúltban ünnepelte fennállásának hetvenedik évfordulóját. Régen ferencesek vezették az egyházközséget, ennek kapcsán az évfordulón is ferences atya mondta az ünnepi misét. A jelenlegi helyzetet tekintve nem sok realitása van annak, hogy újra ferences atyák vezessék a Piroskavárosi plébániát. Az országban több olyan évszázados ferences kolostor van, amelyik üresen áll, vagy világi papra van bízva, azért mert a ferences rend még egy öreg szerzetest sem tud küldeni a rendházba. Kevés a szerzetes! Sajnos gyerekeink, unokáink nem mennek ferencesnek.

A templom, a ferences ereklye, a kertben a szobor mind a ferences hagyományokat idézi. Voltak és elvélve vannak még a városban világi rendiek, régi harmadrendi ferencesek is akik öregek, betegek de a szenvedéseiket, imáikat felajánlják azért, hogy újjáéledjen a ferences Piroskavárosban. Ezen imának és felajánlásnak az erejében bízva jöttem el ide és arra gondoltam, hogy az újabb érdeklődőkkel beszéljünk a jövőről, hátha a ferences hagyomány tovább él ezen a plébánián. Látom a plébánia körül élő hit van. Erről tanúskodik a felújított plébánia épület, a szépen rendbe tartott templom, és a szépen gondozott környék. A visszakapott iskola szárnyat is meg lehetne tölteni tartalommal. Ennek egy lehetséges módját szeretném elmondani a sok közül.

Kerekes László

Aki tenni szeretne az egyházközségért, teszi a dolgát, és hoz még segítőt is alkalomadtán. A szervezettség nagyon fontos. Gondoljunk csak a hangyákra. Soha nem lenne olyan csodálatos a hangyaboly, ha a hangyák, bármilyen szorgalmasak is, össze- vissza- tennék a dolgukat.

Arra gondoltam, hogy az ősök ferences hagyományát tovább éltetve az egyházközség motorját alkothatná egy világi ferences közösség. A világi ferencesek nem csodabogarak, hanem olyan jó katolikusok, akik keresztényi hivatásukat abban látják, hogy törekszenek az evangélium szerinti életet élni a világban, egyébként ez semmiben nem más, mint egy keresztény ember életcélja. Ehhez az életcélhoz segítséget ad Szent Ferenc életpéldája.

Milyen is volt Szent Ferenc kora? A világ elanyagiasodott. Olyannyira, hogy még az egyházat is hatalmába kerítette. Szent Ferenc álmában arra kapott felhívást, hogy építse újjá az egyházat.

Mi jellemzi a mi korunkat? A világunkat teljesen hatalmába kerítette a pénz. Az alapvető erkölcsi értékek devalválódtak. A szegények még szegényebbé válnak a gazdagok, pedig még gazdagabbakká lesznek. Én úgy látom a korok hasonlósága miatt is a korunk sok problémájára, választ adhat a világi ferences lelkiség.

Láttam sok szorgalmas embert az egyházközség körül. Mindenki végzi a maga munkáját ereje és képessége szerint. De ahhoz, hogy folyamatosan adni tudjunk a másoknak, szükség van töltekezésre is. Ha egy akkumulátorból folyton csak kivesszük az energiát, sohasem töltjük, akkor kimerül, tönkre megy. Ezt ismerte fel Szent Ferenc pedig akkor még nem volt akkumulátor.

Ahhoz, hogy jól tudjuk élni a keresztény életünket, kell egy testvéri közösség, ahol töltekezhetünk. Szent Ferenc a közösség alapelveit úgy alkotta meg, hogy az okos és a balga, a szegény és a gazdag egyenrangú. Mindenki Isten teremtménye. A testvérek értékét nem az határozza meg, hogy mennyi van a bankszámláján, vagy milyen autóval jár, hanem az, hogy milyen gazdag a lelke. Sokszor a kegyelem által az egyszerű ember, nagyobb bölcsességet fedez fel mint az aki magát okosnak hiszi. A Szűzanya nem véletlenül pásztorfiúnak, pásztorlánynak jelent meg az évszázadok során. Egy olyan közösség, amelyik testvérének tekinti a másikat a hit és a kegyelem által nagy dolgokra képes.

A lelki életünk is -mint a hangulatunk- hullámszik. Milyen jó az, ha akkor, amikor éppen mélyponton vagyunk, van valaki, aki nyújtja felénk a kezét és segít kijönni a gödörből. Körülöttünk is vannak bőven kereső emberek, akik ki szeretnének jutni a nehézségeikből. Szegények felfedezéséhez sem kell messzire mennünk.

Miért ne lehetne a Piroskavárosi ferences közösség jel a világ számára? A papi és prófétai küldetést a világiak is közvetíthetik a világ számára. A hit embertől emberig való közvetítése néha hatásosabb, mint egy prédikáció

Az egyházközség ferences jellegét tovább lehetne növelni azzal, ha megünnepelnénk együtt a nagyobb ferences ünnepeket. A mindennapi életünk fontosabb állomásait is össze lehet kötni az egyházközség életével - termény megáldás, búzaszentelés, bor, kenyér ünnep, és még sorolhatnám. Őseink is tudták már, hogy a szorgalmas munka csak akkor hatásos, ha van rajta áldás. Gondoltam arra, hogy a Piroskavárosi búcsú például ferences jelleget öltene. Ez nem elválasztana a várostól bennünket, hanem színesítené, gazdagítaná Csongrádot. Ezeket az eseményeket a világi ferencesek is meg tudják szervezni, nem kell mindent a paptól várni.

Őseik hagyományára építve - külsőként - mindössze néhány pillanatképet próbáltam felvillantani mindabból a tömörkedet lehetőségéből, amit lehetne csinálni, itt Piroskavárosban. Én úgy látom, hogy meg van még a hagyomány, meg van a templom ferences jellege. Van egy szorgalmas egyházközség! Miért ne lehetne az egyházközség mozgatórugója egy világi ferences közösség? Gondolkodjunk el ezen! Beszélgessenek el a világi ferencességgel felvállalásáról!

Januártól minden hónap második vasárnapján a reggeli szentmise után foglalkozást tartunk a világi ferencesség iránt érdeklődők számára. Ezen a régi ferencesek és az új érdeklődők vesznek részt. Három-négy aktuális témát dolgoztunk fel eddig egy-egy alkalommal.

Szeretnénk, ha mind többen bekapcsolódnának ezekbe a foglalkozásokba. Célunk, hogy mind az egyén, mind a közösség gazdagodjék általa. Nincs különösebb elvárás ki – ki a saját igénye, és lehetőségei szerint meríthet ezekből a gondolatokból, vegyen részt, vagy vehet részt ebben a munkában. A ferences sokszínűséggel a keresztény hivatásunkat szeretnénk még jobban kibontakoztatni. Bízunk benne, hogy ez által egy kicsit szebb lesz körülöttünk a világ, itt Piroskavárosban is.

Kerekes László

Ima a kereszttel

Fölséges és dicsőséges Isten, ragyogd be szívem sötétségét, és adj nekem igaz hitet, biztos reményt és tökéletes szeretetet, érzéket és értelmet Uram, hogy megtegyem a Te szent és igaz parancsodat. Amen.

Assisi Szent Ferenc

Ferences harmadrendről

Lapunk hasábjain eddig elsősorban olyan személyeket mutattunk be, akik valamilyen módon az egyházközség keretében feladatot látnak, illetve láttak el. A Szent József templom és plébánia felépítése után Szedlacsek plébános, ferences rendi szerzeteseket hívott a Piroskavárosba. Hosszú kihagyás után is – hiszen egyházmegyes papok szolgálnak itt a rend felosztásától – a hívek közül többen még most is vonzódnak a ferences rendhez. Ezt a hiányt próbálta pótolni hosszú ideig Mátraverebély-Szentkútról közénk eljáró Márk atya. Ő minden hónap közepén eljött és misét mutatott be az összegyűlt híveknek, majd utána elbeszélgettünk vele. Sajnos őt elhelyezték a Dunántúlra, így még ez a szál is megszakadt.

2006. novemberében ünnepeltük a ferencesek letelepedésének 70 éves évfordulóját, melyen Orosz Lóránt ferences házfőnök mutatta be az ünnepi szentmisét. Ettől kezdve próbálkozunk a ferences rendről minél többet megtudni. Veréb László plébános meghívott egy harmadrendi tagot, Kerekes Lászlót 2006. decemberében, ő azóta havonta egy alkalommal eljön közénk és beszél a világi ferencességről. Februárban a következő előadásra, Kiskörösről egy öt családos házaspár látogatott el hozzánk. Beszélgetés közben derült ki, hogy közöttünk is van ferences harmadrendi tag, többek között Nagypál Ilona. Most őt mutatjuk be, mégpedig a ferences rendi oldalról. Ilonkáról elmondható a kevés beszédűség, szinte zárkózott életűnek tűnik.

Először is arról kérdezem, mikor és hogyan lett harmadrendi ferences?

1992-ben, húsvét táján az itt lévő Gábor atya mise után érdeklődött a hívektől, hogy kit érdekel a ferences rendiség. Akkor Sinkó Katalin – Ágnes nővér a bencésektől – tájékoztatót tartott a rendről. Én feliratkoztam és örültem az előkészítő előadásoknak, amit a ferences világrendről tartottak. Tetszettek Szent Ferenc imádságai, hogy hogyan keresi és teszi Isten akaratát. A későbbiekben Várnai Jakab OFM országos asszisztens tartott szentmisét prédikációval együtt. Mise után szabad beszélgetés zajlott le. Gábor atya tíz-tizenöt főt vett fel rendi jelöltnek. Akkor ott Gut Mihályné lett a csoportvezető, - miniszter jelölt - majd később megválasztottuk és véglegesítettük. Ezek után a régebbi örök fogadalmasokat – Bujáki Erzsébet, Donka Annuska, Berkes néni – is meghívtuk az összejövetelekre. Eleinte Gutéknál volt az

összejövetel az elbeszélgetésekre. Ezek a későbbiek folyamán már úgy zajlottak le, hogy kaptunk könyveket - Kézikönyv a ferences világi rend életéhez; Regula, Konstitúció, Szertartáskönyv - és abból a kijelölt részeket megbeszéltük. A ferences világi rend az Egyházban nyilvános társulás. A renddel való teljes életközösség egy befogadási, egy képzési időszak után, valamint a Regulára tett fogadalom által jön létre. Ezeket az összejöveteleket és elbeszélgetéseket Jakab atya vetette le.

Eljött 1993, tovább folyt az előkészítés, készülődés a beöltözésre. Én miniszter helyettes címet kaptam. Február 26-án érkezett a nagy nap, az ígéret: követni Jézus Krisztust Szent Ferenc tanítása és példája szerint élni az Evangéliumot. A beöltözés szentmise keretében történt. A miniszter vezeti le a befogadásra jelöltek kérelmét. A kérelem szövegét közösen elmondtuk, majd a mise folytatódott. A szertartás ferences atyánk áldásával ért véget. A fogadalmat évenként meglehet ismételni. Van úgynevezett jubileumi fogadalom tétel, -huszonöt, ötven év után. Ez a rend tulajdonképpen egy csoporthoz való tartozást fejez ki. Fogadalom tétel után továbbra is itt járt Várnai atya minden hónapban misézni, és beszélgetni. Időközben elhelyezték az atyát és 1994. augusztus 8-tól Márk atya vette át az elődje feladatát.

Jakab atya mikor átadta Márk atyának a csoportot, úgy nyilatkozott, „hogy szíve csücske volt Csongrád”. Sajnos időközben Márk atyát is elhelyezték és így maradt vezető nélkül a megcsappant csoport. Ezt a hiányt próbáljuk pótolni külső – világi – előadóval, melyet Kerekes László vállalt fel.

Felföldi Miklós

Pályázatunk értékelése

2006. októberi lapszámunkban pályázatot írtunk ki 12-18 éves fiatalok számára plébániánk alapításának 70. évfordulója alkalmából Assisi Szent Ferenc életének és munkásságának írásos bemutatására, vagy rajzos ábrázolására. A kiírásnak megfelelően lapunkban folyamatosan megjelentetjük az írásos alkotásokat, ebben a lapszámban Atkári Ákos által készített pályamunkát adjuk közre.

Assisi Szent Ferenc élete

Assisi olasz városkában, 1182-ben született, eredeti neve Bernardone János volt.

Apja gazdag posztókereskedő volt. Nevét azután apja megváltoztatta, abbeli örömeiben, hogy a fia éppen franciaországi távolléte alatt született. Örökösének, vagyona megsokszorozójának álmodta fiát, maga mellé vette az üzletbe.

Ferenc azonban inkább tervezte fényes lovagi jövőjét, a bolt zárása után lakomázott, nótaszó, lantpengetés, tréfák töltötték ki életét. Csínyeket szeretett elkövetni a társaival, de közönséges sohasem volt. A szegényeken mindig segített.

Háborúság tört ki egyszer Peruggiával szemben. 1202-ben vereséget szenvedtek Ponte San Giovanninál, Ferenc is fogságba került. A társaiban a fogság ideje alatt ő tartotta a lelket. Két év múlva szabadult, de akkor halálos beteg lett, rádöbbsent az emberi mulandóságra, kedve nagyon leromlott. Felgyógyulva még egyszer megpróbálkozott a fényes lovagi terveinek megvalósításával, ám hamarosan Spolettóban látomása volt, az Úr jelent meg neki. Ezután egy ideig szülővárosában imádkozott, elmélkedett, betegeket ápolt, segített. Újabb látomásában Krisztus kérte: „Ferenc menj, építsd fel hajlékomat, hisz látod, csaknem romokban hever!” Nekilátott a roskadó Szent-Damján templom rendbehozásának, néhány vég posztót eladott ennek érdekében apja készletéből. Apja megharagudott, bezárta Ferencet egy szűk lépcső alatti odúba. Majd megverte, végül a püspök elé hurcolta, visszakövetelve a posztó árát. Ferenc ekkor elhagyta a szülői házat, és templomok javításán dolgozott. „Ne legyen... se két öltönyötök, se sarutok...” (Máté 10, 7-10) - vallotta. Szegényen, egyszerűen hirdette a bűnbánat és megtérés evangéliumát. Követői gyorsan szaporodtak, ők a ferencesek. Amikor tizenketten voltak, pápai megerősítést kértek III. Ince pápától rendjük számára. Nehezen kapták meg az egyházi engedélyt a rend alapítására. De a pápa álma segítette őket. Mert a pápa a roskadozó pápai bazilika helyreállítójának Ferencet látta. Ferenc szeretett volna vértanúvá válni, elindult hát téríteni a mohamedán világba. Az egyiptomi szultánnal is találkozott, tiszteletteljes fogadtatásban és gazdag ajándékokban volt része. Nagyon vágyott a szenvedésre is. Csaknem teljesen megvakult, igen súlyosan megbetegedett, betegsége hosszú időre igénybe vette türelmét, ám ő csak bajait nővérekének nevezte. Mindig türelmes, figyelmes, gyengéd maradt testvéreihez, barátaihoz. A rendtagok számának növekedése után az eredeti szigorú rendi szabályok betartása problémássá vált. Ekkor inkább a rend

vezetéséről is lemondott, de a kezdettől önként vállalt szigorú szabályokat következetesen megtartotta, inkább remeteségbe vonult, Greccióban létesített kolostort és 1223-ban itt hozta létre az első betlehemi jászol jelenetet. Megkapta Krisztus szent sebeit, – stigmatizáció – és gondolatban egyre inkább eltávolodott a földtől. Hosszú és nagy szenvedései 1226. október 3-án értek véget. A halált „Halál testvér, Isten hozott!” felkiáltással fogadta. 1228. július 16-án IX. Gergely pápa szentté avatta, maradványai fölé pedig hatalmas bazilikát építettek követői, a ferencesek.

Sötétség

*Éj van, s álom nem jön a szememre
a sötétség, ez jut az eszembe.*

Miért kell ezt mindig eljátszanom?

Miért nem kerülhetném el őket?

Miért nem vihetném szabadon a keresztet?

Talán itt a baj...a kereszt?

Jézus félt-e mikor vitte ezt?

*Tudta-e mi vár rá és,
hogy mikor jó el a halál?*

Hogy mi lesz utána

megmenti-e majd az Atyja?

*Hogy legyőzi majd a halált, s
feltámasztja Ő Egyszülött Fiát?*

*Mindezt talán tudhatta,
de ily fájdalom sosem marhatta.
Hisz ember most volt először s,
először vette körül ennyi ő.
Ettől függetlenül nem félt
mert szeretete Benne élt.
Ez nyomta el az Ő félelmét, s
ez indította meg a Szívét.*

*Ha ebből merítek erőt
eltiporhatok minden erdőt,
de nem bántok én élőlényt
követem Isten hitét.
Így ha nem akarom, nem félek,
szabadon vihetem a keresztet.*

Szentek szobrai és keresztek

Folytatjuk sorozatunkat, a város környékén található kereszteknek a bemutatását, melyhez kapcsolódóan ismertetjük a külterületi iskolák történetének egy részét is. Az anyaghoz felhasznált forrásmunkák biztosításáért köszönetet mondunk a csongrádi levéltár vezetőjének Georgiádes Ildikónak és munkatársainak. A történet változásokat Felföldi Miklós dolgozta fel, a felvételeket Révész Gábor készítette.

Forrásmunkák: Dudás Lajos: Szentek szobrai és keresztek; Községi és Közművelődési Csongrádon 1850-1914; OPPIDUM 2004.

Szent László iskola

A kiskunfélegyházi útról a Bokros felé leágazó úton, egy széles úton lehet eljutni a Bodor dűlőre, itt található a volt Szent László iskola.

Ez a dűlő elvezet a bokrosi főútra. Érdekessége, hogy az iskola a Bodor dűlő város felőli részén egy gazdasági épületben működött 1869-től, mint két tantermes iskola. A területet egy jómódú, igen vallásos család tagja, Greskovits Andrásné - született Forgó Rozália - adományozta az iskola számára. Greskovits András elhalálása után az özvegy Deák Imre felesége lett, és a környék inkább ezen a néven ismerte Forgó Rozáliát. Ő egyébként a városban épült Szentháromság szobor építéséhez is nyújtott anyagi támogatást.

A tanyák elszaporodásával úgynevezett tanyaközpontok alakultak ki, a gyereklétszám növekedése az 1920-as években a külterületi iskolák bővítését tette szükségessé. Így épült fel 1925-ben a Szent László iskola.

Időközben a tanya Greskovits Józsefé lett, az egyik leszármazotté. Mint említettem a Bodor dűlő város felőli részén volt az iskola, a Greskovits tanya pedig a dűlő bokrosi oldalán.

1931-ben itt artézi kutat fúrtak, melynek vizét elvezették az iskolába. A kút környékén egy hatalmas tavat hoztak létre, ez volt a vízgyűjtő.

Erről a szép tájról ír Kádár Lajos „Kolomp szól a ködből” című könyvében, amely a vidék szépségét ábrázolja az 1920-as években. Az iskolák történetét, ahhoz való kötődését, ha lehetséges mindig olyan személytől szeretnénk megismerni, aki valamilyen szinten személyesen, vagy ősei által volt kapcsolatban, vagy jelenleg is kapcsolatban van a területtel. Az adományozó Forgó Rozália 1945-ben halt meg, ő volt az elbeszélő, Szlavkovszky Károly dédnagymamája.

A Szlavkovszky család 1958-ban elhagyta az országot, Ausztriában éltek és dolgoztak, majd 1993-ban tértek haza, és kárpótlásként tudták megvásárolni a dédmama tanyáját a birtokkal együtt. Az artézi kutat felújították, így az, ma is üzemel. Az iskola megszűnése, majd lebontása után a terület az önkormányzaté lett, jelenleg egy csongrádi vadásztársaság kezeli.

Az iskolával szemben lévő kereszt márványtábláján az alábbi felírat található:

A kereszt függőleges szára eltörött, 2006-ban újította fel Greskovits Ilona. A kereszt mellett áll a harangláb, melyen fogadalmi harang volt. Az eredeti harangot a bokrosi temetőben állították fel, amikor az iskola megszűnt. A haranglábát Drahota Szabó Antal készítette Greskovics József megrendelésére.

A család szeretné a környékét úgy rendbe hozni, mint az valamikor volt. Szlavkovszky Károly terve az, hogy új haranglábát készíttet és egy hasonló súlyú harangot öntet, melyet a portáján kíván felállíttatni még ez évben, és László napján felszenteltetni.

Kilencesi iskola

Bevezetőkben írunk róla, hogy a keresztek bemutatásával egyidejűleg az iskolát is bemutatjuk. A bemutatáskor több tekintetben már, mint volt iskoláról, illetve annak helyéről tudunk csak írni. Sajnos eleinte a körzetek összevonása, majd a külterületi iskolák megszüntetésével együtt járt, hogy a meglévő iskolaépületeket lebontották, így mint működő iskoláról már nem beszélhetünk, kivéve a szentesi út mellett lévőről a Böldi-révi majd, mint kilencesi iskola néven szereplőről.

Valaha a város közelében volt a Böld nevű falu, melyet a törökök 1686-ban elpusztítottak, az soha nem épült újjá, de a neve fennmaradt.

Az iskolát 1925-ben építették, még 1961-ben is mint általános iskola működött. 1966-ban már a külterületi iskolák zömét a Síp utcai iskola vezetése alá vonták, majd 1969-től megszüntették bennük az oktatást, tanulóit a Síp iskolába irányították.

Erre a kis kitérőre azért volt szükség, hogy láthatóvá váljon, mégis milyen módon maradt meg egy iskolaépület az oktatás céljára a későbbiek folyamán.

A csongrádi mezőgazdasági szakmunkásképzőben a gépészképzés mellett 1964-től tanfolyam rendszerű felnőtt képzés folyt vadász-vadtenyésztő szakmában. Később, 1970-től nappali képzés váltotta fel a tanfolyamost, szükségessé vált egy úgynevezett gyakorló terület, épülettel együtt. 1971-ben a gyakorló területtel egyidejűleg megkapta a mezőgazdasági szakmunkásképző a kilencesi általános iskola épületét és területét, vadászház és vadászati oktatóbázis kialakítása céljából. Mivel abban az időben, az országban kevés helyen folyt vadász-

képzés, a tanterület átadásával rohamosan és látványosan fejlődött az iskolához tartozó terület is. 1975-ben adták át a vadászati lőkombinátot, még ebben az évben beindult a vadász-vadtenyésztő ifjúsági képzés. 1988-tól a vadászképzés szakközépiskolai szintre emelkedett négy éves képzési idővel, majd ez 1998-tól öt éves képzésre változott, 1999-től pedig bevezették a vadgazdálkodási technikus egyéves kiegészítő képzést nappali és levelező tagozaton. Az oktatás bővülésével a meglévő gyakorló területi iskolát is bővítették az igénynek megfelelően. Így többek között a vadtenyésztési munkák elsajátítása érdekében saját fácánnevelő épülettel bővült.

Ennek az iskolának a bemutatását azért tartottam először is fontosnak, hogy megismerjék az olvasók egy fennmaradt régi intézményt milyen módon lehet hasznosítani, másrészt, hogy ennél az intézménynél töltöttem el az életemből 31 évet. Hálás vagyok a sorsnak, hogy olyan kollégák között dolgozhattam a gépészet terén, ahol egy igazi családi társaság alakult ki. Az iskolánál keresztek nem találhatók, a megrongálódott harang pedig új, fából készült szerkezetre kerül, és az iskola bejárata mellé lesz áthelyezve. A 2004. év karácsonyi számában mutattunk be egy keresztet, amelyet a szentesi út mellett állítottak és szenteltek fel 1995. október 15-én. Ez a kökereszt egy régi fakeresztnek az emlékére épült. Ez volt az úgynevezett „bikaakoli” kereszt, közelében a kilencesi iskolának.

Veletek vagytok minden nap

Már régóta várt rám egy nagy beszélgetés, ami elől legszívesebben elszaladtam volna.

Nem tudtam, mikor és hogyan fogjak hozzá. Szükségem volt egy kis biztatásra, ezért előadtam barátnőimnek aggályaimat, várva jó tanácsukat. A tanácsadás nem úgy sikerült, ahogy gondoltam.

A hosszas lelkifröccs helyett Lovas Erika csak ennyit mondott: „Ne félj!...Ne félj!...”

Mind ezt, olyan békét árasztó hittel és erővel mondta, amelyet csak Krisztus adhat a benne hívőnek. Utána még hozzátette: Ez a mondat állítólag 365-ször szerepel a Bibliában. Minden napra egy biztatás: Ne félj!

Bár előtte meg sem fordult a fejemben, hogy bennem félelem lenne, de azóta is gyakran gondolok arra, hogy milyen alattomos is tud lenni a félelem: Az aggodás, az irigység, az ítélkezés, a kisebbségi érzés, vagy pont a többségi érzés „ártalmatlan” köntösébe bújva vesz birtokába bennünket. Báránnyá bújít farkas. Ezek csak apró hiányosságok, nem is törődünk velük. De amint tudatosul, hogy ezek háttérben a félelem áll, talán már jobban igyekszünk szabadulni tőlük. De vajon mi váltja ki a félelmet bennünk? Mi van a félelem mögött? Ahogy végig nézzük a történelmünket, minden bűnünk - vagyis Istentől való elfordulásunk - oka az emberi ÉN, az EGO, amely a bűnbeesés óta furakodik, lökdösődik, és minden áron át akarja venni Istentől az első helyet.

A kísértő módszerei ugyanazok Ádám és Éva óta. Először is elbizonytalanít: „Biztosan mondta Isten....?” Mi is kimondva-kimondatlanul mérlegelünk: Valóban így van ez jól, ahogy tanít a Biblia? Miért kellene követnem a parancsait, amikor van más út is? Én ki akarom próbálni! Ismerjük a megbocsátásról szóló parancsot, mégis milyen nehezünkre esik félretenni megbántottságunkat és igazán, szívből megbocsátani. Eleinte keménynek hangzik bűnnek nevezni a sértődöttséget és az önérzetességet, pedig Káin kegyetlen testvérgyilkossága is egy kis önsajnálatlaltal kezdődött. „Az én ajándékom nem is tetszett Istennek úgy, mint a testvéremé!”

A Biblia következő lapjai – úgy, mint a saját életünk is - tele vannak hasonló történetekkel, és a bűnbeesés dramatikája ugyanaz: a kísértő elbizonytalanít, és az én szembefordul Istennel. Az ember Isten képmására lett teremtvé. És ez a képmasság azt jelenti, hogy egész életében

kiolthatatlan vágy ég a szívében a szépség, a boldogság, a jóság, a tökéletesség, a boldogság és a biztonság, vagyis Isten felé. Ezekről elfordulva értelemszerűen az ellenkezőjét tapasztalja meg: a szeretetlenséget, a romlottságot, a tökéletlenséget, a boldogtalanságot és a bizonytalanságot. Egész keresztény életünk egyik legnagyobb feladata odatenni az Úr kezébe sebzettségünket.

Ezekről a mázsás súlyoktól feltétlenül meg kell szabadulnunk, mert kemény válaszfalakká lesznek Isten és ember közt. És akkor nem értjük miért nincs áldás az életünkön, miért nem kíséri öröm és felszabadulás az imánkat? Pedig, milyen szívet melengető, csodával határos dolog, amikor megérezzük a mi rosszra hajló természetünket fölülmúló isteni erőt működni bennünk.

Számomra ez - nem találok jobb szót - egy nagy kaland. A minap például részem volt megtapasztalni egy ember teljes lenézését és nem titkolt ellenszenvét. A reakcióm - mint minden normális emberé: düh, sértődöttség, vád volt.

Szegény férjem volt az, aki panaszáradatokat és önsajnálatokat kénytelen volt végig hallgatni. Miután a kibeszélés által könnyítettem a lelki terhen, tudtam, hogy a neheze még csak ezután jön. Mert a seb és az ellenszenv ez iránt az ember iránt még megmaradt.

Az én részem az önvizsgálat és az akarat, hogy változtassak ezen az állapoton, és az imádság által hagyjam Jézust cselekedni. Ő a végtelen Szeretet, én pedig a már megint csődöt mondott, korlátolt, de szeretni akaró ember.

„Uram! Odaadom a lelkemnek ezt a sötétségét. Én nem tudok, ezért Te bocsáss meg bennem ennek az embernek!”

És az isteni erő működésbe lép! Nincs mennydörgés, nem remeg a föld. Angyalok sem jelzik trombitával vagy hárfával, hogy az Úr ereje megnyilvánul valakiben. Csak úgy magától jön és cselekszik, és az élet folytatódik tovább. Csak éppen nem a harag lélekromboló útján, hanem a békesség és a szabadság útján. Nekünk pedig nem marad más, mint rácsodálkozás és a hála.

A tüskét olyan észrevétlenül veszi ki Jézus, mintha ott se lett volna. Fájdalommentesen, vizitdíj nélkül. Micsoda orvos!

Drága Gyógyítónk! Szó szerinti gyógyulás ez, - tudjuk, hogy számtalan betegség lelki eredetű.

Mikor legközelebb találkozunk, úgy tudtam beszélgetni ezzel az emberrel, mintha soha semmilyen problémánk nem lett volna. Szívet szorongató érzés látni a megromlott házasságokat, munkahelyi kapcsolatokat,

megbomlott családi és baráti kötelékeket, a sok meggyötört embert. Ha tudnák, hogy drága Megváltójuk ott áll mellettük szüntelen. Jelen van a szenvedésben várva, hogy mikor segíthet nekünk a kereszthordozásban. Jól ismeri minden kínunkat, hiszen Ő már egyszer magára vette, átélte minden emberi szenvedést.

Olyan rövid az életünk és olyan nehéz. Ne tegyük még nehezebbé azzal, hogy felesleges terheket cipelünk! Jézus nem csak szenvedett és meghalt értünk, de fel is támadt. Jézus él, és működni akar életünkben. A gyógyulásban és a szabadulásban ezzel a feltámadt, ma is jelenvaló Krisztussal találkozhatunk. És ez a találkozás: mennyei!

Bodorné Ternai Sára

Láttuk az Urat!

Húsvétvasárnap este volt. Még föl sem ocsúdtak a szédítő öröm ígézetéből fénylett bennük a boldogító hajnali ujjongás, ki tudja hányszor mondták már el egymásnak a Találkozás részleteit, ki kellett kiabálniuk magukból azt az emberszívben elérhetetlen boldogságot: „Láttuk az Urat!”

Isten győzelmének napsugara kiemelte őket a pénteki fájdalom tüskés sötét bozótjából, s most egymás szavába vágva elevenítik föl a fenséges jelenetet: „Láttuk az Urat!”

Hol van már a feltámadást „asszonybeszéd”-nek tartó hitetlenség? Hol van az Emmausz felé tartók keserősége? Hova tűnt az ajtót magukra záró tanítványok szorongása? Mindent elsöpört az észbontó élmény: „Láttuk az Urat!”

Ehhez az örömhöz a feltámadás földrengése kellett! A sziklasírt szétszakító isteni dübörgés, a halál éjszakájába belekiáltó mennyei hang; az Élet diadalának megtapasztalása. Hatalmába kerítette őket a húsvéti boldog öröm:

„Láttuk az Urat!”

Ilyen szépnek, ragyogónak, könnyűnek, s mégis mindennél hatalmasabbnak még sohasem látták. Talán csak egyszer, - ott fenn a hegyen - emlékezett Péter, Jakab és János.

Talán ebből a Húsvéti örömből, arcból kaptunk akkor előleget.

A sötétség megszűnt, egyszer - s mindenkorra kihullatott a halál fullánkja. - a tanítványok bátor, boldog igehirdetése egy rövid mondatba sűrűsödött:

„Láttuk az Urat!” Te is láttad Tamás?

Komlósi Jánosné

Anyakönyvi hírek - Keresztelés

Február 18.

Vigh Dávid

Február 25. Bokros, Szent László templom

Nagyistók Petra

Túri Gergő

Március 18.

Seres Dominika Ivett

Seres Karolina Beatrix

Anyakönyvi hírek**Halottaink:**

Németh Péter

Ujszászi József

özv. László Ferencné – Tyukász Veronika

id. Szabó László

Juhász János

Tóth Farkasné – Gut Anna

Fodor János

Gál József

özv. Lovas Istvánné – Almási Erzsébet

Kató Mihály

özv. Pintér Sándorné – Sinkó Erzsébet

Kócsó László

Galambosi Imre

Gyovai Jánosné – Németh Mária

Vincze Józsefné – Turi Etelka

Petrovánszki Tibor

Kátai-Urbán Jánosné – Molnár Anna

Hajdú Istvánné – Kallai Julianna

Kacziba István

Oláh József

Ajtai Imréné – Jankó Jolán

Felföldi Antalné – Kádár Viktória

Id. Kovács Sándor

Oláh Lászlóné – Vas Mária

özv. Tisza Kálmánné – Rácz Anna

Forgó Miklós

Vanicsek Károly

Sarusi Kis László

Hajdú József

Paróczai Sándor

ifj. Hajdú Ferenc

Bánfi Tamásné – Deák Katalin Erzsébet

Vincze Julianna

Tyukász József

Muhel Jánosné – Botka Katalin

Budai Ferencné – Bujáki Julianna

Szabó Ferenc

Deák József

özv. Palásti Kovács Mihályné – Fúri Erzsébet

Turi Kis István

Rácz Sándor

+++

A keresztút

Régi keresztények hozták el Jeruzsálemből az Úr Jézus keresztútja eseményeinek emlékét. Eleinte városok és falvak határában állítottak tizennégy keresztet, a keresztet hordozó és a Golgotán értünk életét áldozó Megváltó szenvedése emlékéül. Később képekben, szobrokban hozták közelebb, ábrázolták, hogy mi történt azon a pénteki napon, a mi üdvösségünkért. A világ minden táján megtalálhatók a katolikus templomokban a keresztúti képek, vagy más néven stációk.

Templomunkban is hagyománya van a keresztúti ájtatosságnak. Hamvazószerdával kezdődő negyven napos Nagyböjt heteiben minden pénteken a szentmise előtt körmenetet végzünk, az Üdvözítő szenvedésének egyes mozzanataira emlékezünk különböző énekekkel és imádsággal.

Szivák Györgyné

A Szent József templomban a keresztút tizennégy képe üvegezett fakeretben papír reprodukció.

Felirata: Copyright 1924. By Max Hirmer München.

Adományozta a Megváltás Jubileumi Évében

-1933-ban- özvegy Sági Péterné Morzsik Rozália.

Imádság

Urunk, Jézus,
aki teljes odaadással fogadtad el
a keresztthalált üdvösségünkért,
tégy minket és a világ minden emberét
keresztáldozatod részesévé,
hogy létünk és cselekedeteink
szabad és tudatos részesedés legyenek
üdvözítő művedben.

II. János Pál pápa

Szentföldi zarándoklat

„Milyen fantasztikus élmény saját szemünkkel látni, saját kezünkkel érinteni azokat a helyeket, ahol a Biblia annyi jelentős epizódja játszódott, itt elmélkedni, az eredeti helyszínen fölidézni a szent történetek hőseit, az ő nyomdokukban lépdelni, azt a vidéket szemlélni, amelyet ők is láttak... s miközben e történelmi környezetben járunk, azt remélni, hogy mi is részesülünk valamelyest a Szentföld 'szentségéből'!” - kezdődik így az egyik Szentföldet bemutató útikönyv.

Akik jelen voltak szentföldi utunk beszámolóján sok képet láthattak a különböző helyekről, ahol jártunk. Ebben az írásban elsősorban nem beszámolót szeretnék, hiszen az nagy terjedelmű lenne, hanem inkább benyomásokat és érzéseket, gondolatokat közölni.

Február 27-től március 6-ig, egy hétig részt vehettem a Seregély István érsek úr által vezetett szentföldi zarándoklaton. Tizennyolcan utaztunk el, többségében papok. Végig tavaszi időnk volt. Idegenvezető várt, aki végig kísért bennünket zarándoklatunk útján. Megérkezésünk napján Joppa városába buszoztunk, ahol a tengerparti templomban, amely Szent Péter látomásának helyén épült szentmisét mutattunk be. Másnap a Nyolc Boldogság hegyén, a Galileai-tenger partján, az ott épült gyönyörű környezetben levő templomban mondtunk szentmisét. Az embermagasságban épült ablakokon kinézve látható volt a tó, amelynek partján és vizén oly sok csodát tett Jézus, tanítványaival és a rászoruló emberekkel. Itt volt a csodálatos halfogás, a vihar lecsendesítése, a vízen járás. A tengerparton levő Kafarnaumban gyógyította meg Jézus a római százados szolgáját, Péter anyósát, a bénát,

Nyolc Boldogság templom

a tisztátalan lélektől megszállottat. Ezen a környéken adta vissza Jézus a Gerázai megszállott, és a vérfolyásos asszony egészségét, támasztotta fel Jairus leányát...

Amikor szentmisén vesz részt az ember (celebrálja azt), legyen bárhol a világon; otthon van. Itt azonban még inkább éreztem ezt a megérkezést, otthon-létet, a templom nyolcszögletű kupolájának ablakain átvilágító boldogságmondások között. Hiszen ezen a helyen (a mi Balatonunkhoz képest egyharmadnyi tó partján) mondta el Jézus örömhírének központi tanítását. Ez belső nyugalmat, békességet és örömet hozott. Igazán a szentmisék voltak azok az időszakok, melyekben hosszabb ideig el tudtunk csendesülni, átélni az adott hely légkörét, szentírási üzenetét, szívhattunk egy kicsit a levegőjéből. A többi napon és helyen, melyeken jártunk, egy-egy alkalommal mintegy negyedórányi idő maradt a szemlélődésre.

Voltunk a csodálatos kenyérszaporítás helyén, Kafarnaumban láttuk a zsinagóga romjait, jártunk Péter anyósának valamikori háza fölötti templomban és a Jordán folyó keresztelési emlékhelyét is megcsodálhattuk. Igen gazdag volt látnivalóban utunk fő célja, az igazi főváros: Jeruzsálem. Végigjártuk és imádkoztuk a kereszttut, a Golgota hegyet, és a Szent sír bazilikában érinthettük azt a követ, amelyre Jézus testét helyezték. Szentmisét is mondhattunk ott. Voltunk az utolsó vacsora termében, az olajfák hegyén, a Getszemane-kertben, a Miatyánk templomban, a Mennybemenetel kápolnában. Egy másik napon megtekinthettük Mária és Erzsébet találkozásának templomát majd a Keresztelő Szent János szülőháza felett, és

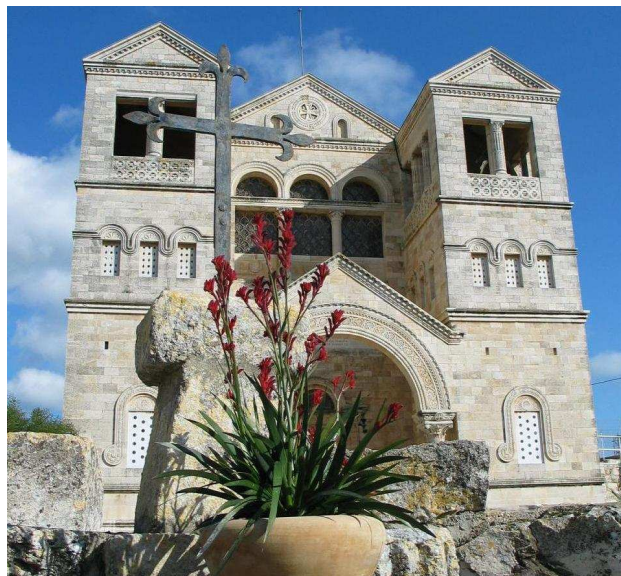
folytatva a 20. oldalon

a 19. oldal folytatása

eljutottunk Betlehembe a Születés Bazilikájába, ahol szentmisét mondtunk. Egész napos kirándulásunk volt a Holt-tengerhez, melyben fürödtünk és megnéztük Qumrant, a Holt-tengeri tekercseket készítő esszénus közösség helyét és a Massada fellegvárat. Utolsó teljes napunkon megtekintettük Cesareát, Akkót és Haifaban szentmisét mondtunk a Karmel hegyen.

Érthetővé vált számomra az is, miért „igyekeznek”, vágnak vissza azok a zarándokok, akik már voltak egyszer a Szentföldön. Az első alkalommal lekötik az utazót a látnivalók, az új környezet; datolyapálmák, lapos tetejű épületek, bazárok, a folyton valamit eladni akaró árusok, a sokszor kietlen, de érdekes táj, a fekete ruhába, kalapba öltözött hívő zsidó emberek, a különböző vallásokhoz kapcsolódó szokások, az ottani ételek, idegen nyelvek. Hazaérkezésem után beszéltem egy pap társammal, aki a Galileai-tenger partján három napot töltött. Bár mi is, amikor megérkeztünk egy-egy Jézussal, Máriával, vagy az apostolokkal kapcsolatos helyre az első dolgunk volt, hogy az oda vonatkozó részt felolvastuk a Szentírásból, mégis más az, amikor egy-egy szakaszon órákat lehet elmélkedni az eredeti helyszínen. De ne legyünk telhetetlenek. Teljességében az apostolok sem tudták átélni mit is jelent Jézus közelében lenni, ki ő, és milyen ajándékot hozott. Csak feltámadása után kezdtek visszaemlékezni és fogalmazták meg, foglalták írásba élményeiket, az evangélisták segítségével. Minden föld szent hely, minden föld alkalmas az Isten jelenlétének befogadására, mindenütt megtapasztalhatja az ember, a leghétköznapibb helyen is, hogy közel van az Isten. Azonban azzal a tudattal lenni egy helyen, hogy - bármennyit is változott kétezer év alatt a világ - ezt a tavat, tájat, ezeket a köveket Jézus Urunk látta, érintette, itt élt, az ő Szent helyei, az Atyával és tanítványaival való bensőséges kapcsolatának történetei fűződnek hozzá, még elevenebbé teszi a Biblia üzenetét, az ember vágyát istenkapcsolatának megélésére.

Jó volt látni a zarándokokat, akikkel találkoztunk a szent helyeken. A nigériai csoportokat, akik a maguk kultúrája szerint mozgással, hangosan kiabálva, énekelve fejezték ki hitüket és kívánságaikat. Öröm volt találkozni olyan zarándokcsoportokkal, akiken látszott az összeszokott, elmélyült imaközösség, akik biztosan otthon is együtt imádkoznak, egymás között megbeszélik a gondjaikat. Nem könnyű

Színeváltozás temploma

visszahelyezkedni abba a korba, amelyben Jézus élt. A kezdettől fogva tisztelt, Jézussal, Máriával kapcsolatos helyeken épült templomokat, emlékeket a különböző vallású gondolkodású népek (rómaiak, arabok, frankok, törökök, zsidók) a szerint, hogyan éreztek a kereszténységgel szemben; vagy gondozták, építették, megvédték, vagy átalakították a maguk szent helyeivé, rosszabb esetben lerombolták. Így aztán kézzelfogható emlék alig maradt. A falvak, városok épületei - egy-egy földrengés, háborús rombolás vagy békebeli építkezés után - az évszázadok alatt egymásra rakódtak, ezért mindig magasabbra kerültek. Néhol öt-hat méterrel a felszín alatt tudtuk látni az eredeti helyszíneket, köveket. Utolsó este a tengerparton jutott eszembe, hogy olyan ez, mint amikor a tenger felett belenéz az ember a vízbe. A felszín alatt lehet látni, hogyan rétegződik a tengerpart, különböző szinteken milyen élet található. Ugyanígy a szent helyeken is; ha türelmesek vagyunk, hagyjuk, hogy leülepedjen bennünk minden, ami felkavarodott, ami akadályozza a mélybe tekintést, akkor „láthatjuk” azt is, amitől igen nagy távolságra vagyunk, de „kincseket” rejt.

„Ami számít, az úgyis az emberiség keresésére indult Isten és az Isten keresésére indult ember találkozása. A Szentföld továbbra is kiváltságos hely ennek megtapasztalására; talán azért, mert a táj, a fények, a csend, az illatok nem változnak; talán mert ugyanazok az itt lejátszódó drámák; s végül talán, mert az itt ránk váró sok és sokféle találkozás mind magán viseli annak a jelenlétnek a nyomát, amely oly hatalmas jelentőségűvé tette e méreteiben oly szerény vidéket.”

Veréb László plébános

Január 7.

Az egyházi év jeles ünnepe Vízkereszt napja, amit a liturgiában már Urunk megjelenésének hívunk. Szép szokás ilyenkor a vízszentelés, a házak és lakások megáldása, amivel egész életünket Isten oltalmába akarjuk helyezni. De ez az ünnep igazi tartalma, ezen szokásoknál is fontosabb üzenetet hordoz, Urunk megjelenését ünnepeljük. Szemléljük a napkeleti bölcseket, az isteni Kisdedet, és az ő Szent Anyját. A hívő keresztény ember Urunk megjelenését szemlélve érti meg, hogy neki magának is fel kell ismernie, és életében fel kell fedeznie a megváltó Urat.

Február 4.

Szent Balázs püspök és vértanú közbenjárására azt kértük, hogy szabadítson meg minket az Isten a torokbajtól és minden más bajtól. Hisszük azt, hogy Isten a csodálatos orvos, képes bennünket megszabadítani testi és lelki fájdalmainktól és gyötrelmeinktől egyaránt.

Február 11.

Az ájtatosságot a Szűzanya tiszteletére végezzük, aki 1858. év februárjában megjelent a kis pásztorlány, Bernadett előtt Lourdes-ban. A jelenések többször is megismétlődtek. Titkát nem tudta magában tartani és elhíresztelte látomásait, aminek a híre hazánkban is felkeltette a Szeplőtelen Szűz Mária iránti tiszteletet. A Szent József templomban minden évben, február 11-én, a jelenés első napján kezdjük, majd kilenc egymást követő napon végezzük az ájtatosságot a Boldogságos Szűz szobra előtt.

Február 21.

Hamvazószerdával megkezdődött a negyven napos nagyböjti lelki előkészület Húsvétra, Jézus Krisztus megváltó kereszthalálának és feltámadásának megünneplésére. Húsvét az ÉLET ünnepe, igazi reményeink táplálója, és beteljesítője. Ahhoz hogy ezt átélhessük, hogy szemlélni tudjuk, szükség van arra, hogy megvizsgáljuk önmagunkat, kiengesztelődjünk önmagunkkal és embertársainkkal. Bűnbánatunk jeleként hintettük magunkra a hamut, emlékezve és emlékeztetve arra, hogy por és hamu vagyunk.

Minden mintának külön jelentése van...

A tojás ősi egyetemes szimbóluma az emberiségnek. Kultusza ősidők óta az egész földön elterjedt. Az élet keletkezésének, az újjászületésnek, a termékenységnek a jelképe. Átmenet a nemlétből a létbe.

A tojás díszítés eredete visszanyúlik a VI. századba, de a kereszténység megszületése óta a díszített tojás, Krisztus feltámadását ünneplő, Húsvétal áll szoros kapcsolatban. Amint a tojásból élet kel, épp úgy támad fel Krisztus a sírjából.

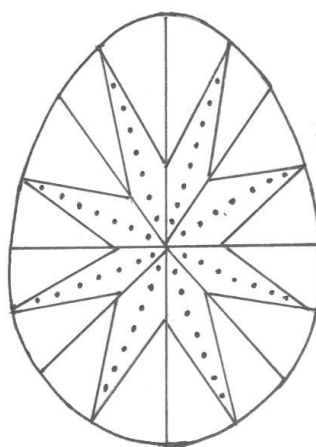
Az egyik legősibb díszítési módja a viaszolt technika. Ez tulajdonképpen egy kelmefestő eljárás, a batikolás. Forró viaszba mártott íróka segítségével kell a mintát a tojásra rajzolni, ezután a festőlébe tenni. Ahol a viasz lefedi a tojás héját, ott nem éri festék. Száradás után a viaszt le kell olvasztani. Ezzel láthatóvá válik a tojáshéj színű minta.

A hímes tojások díszei nem véletlenszerű, cél nélküli művészkedésből fakadnak, hanem mély szimbolikus tartalmuk van. A hagyományos magyar tojásírás mintakészlete egységes rendszert alkot, ma egyedülálló Európában. Ezek ősi elemeket hordozó díszítmények, vallási, nemzeti szimbólumok, stilizált virágok. Az igazi és tökéletes rendnek a szimmetria az alapja, ezért vált gyakorivá az osztókörok felrajzolása, mely egyúttal jelképezi a négy világtájt és a Föld őselemeire osztást. A tojásra írt hímeknek az volt a céljuk, hogy növeljék a tojás varázs erejét. Minden mintának külön jelentése van. Például a nyolcágú csillag Szűz Mária, a Vénusz vagy Esthajnalcsillag és az újjászületés jelképe. A kilencágút Szentlélek – csillagnak nevezik. A létrás minta a mennybejutást jelképezi. Fokról – fokra jutunk fel a mennyországba és minden fok egy erényt képvisel; alázat, hűség, igazság, nemeslelkűség, jóság, munka, kötelesség. S ha így feljutottunk, tudjuk, hogy nem éltünk hiába ezen a földön. Az ötujjas, hosszanti körök közé írt mintát Mária tenyerének hívják. Ez a minta a Boldogasszony védelmét, simogató kezét kéri a tojás tulajdonosának. A tojásokra írt vonalak a Nap sugárzását, a hullámvonalak a vizet, a mozgást jelképezik. Az ember ősi tárgyai eszközei is megjelennek a díszítményekben. A gereblye, az ekevas, melyeket villámcsapás ellen használtak tojásmintaként, mert magának a vasnak bajelhárító szerepet tulajdonítottak. A virágminták a szerelem, szeretet, az élet, az

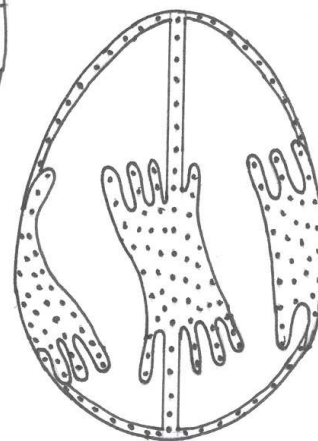
ártatlanság jelképei. Az örökzöld ágas a békét szimbolizálja. A tojásokat tájegységenként más-más jelentéssel ruházták fel, ezt tükrözi a színek jelentése is. Néhol úgy tartották, hogy a piros szín Jézus kicsöppenő vérének a szimbóluma, mert ez festette pirosra a tojásokat. A hímeken lévő pöttyök Mária könnyei, miután meglátta a keresztre feszített Jézust. De a piros a szeretet, a bőjt utáni öröm színe is. A fehér az egészség, az ártatlanság, a tisztaság, a zöld a tavasz, a reménység, a lila a bűnbánat, a sárga a Nap, a kék a Mária-gyász, a piros fekete díszű busággal a magyar gyász színe.

A díszített tojás művészethordozó szellemi táplálék. „A népművészet nemzetünk, magyarságunk tükörképe. Magán hordozza a gondolkodásmódunkat, lelkivilágunkat, rajta – mint Ariadne fonalán – visszafelé lehet lépkedni a múltba, akár a honfoglalás koráig, akár már régebbre. A népművészet - őseink ránk testált öröksége - az egész nemzet, minden magyar ember kincse, bárhol éljen a világon.” És szép! Mert törvény az, ahogy Jézus imádkozta: mint a mennyben, úgy a földön is.

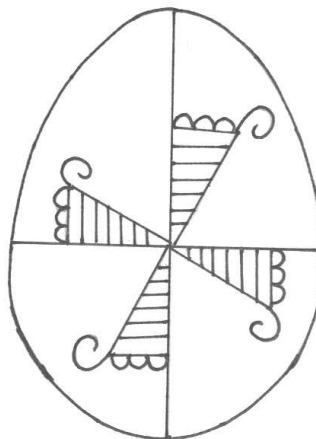
Szabó Éva tojásfestő népi iparművész

Nyolcágú

Mária tenyere

Létrás

Február 10.

Az elmúlt évek hagyományát követve ismét vidám farsangi ünnepséget szerveztek a hitoktatók plébániánkon. A rendezvény keretében, az ilyenkor szokásos álarckészítés után fánk sütésére került sor, melyet gitárszó melletti közös éneklet, majd játék követett.

Isten bennem él!

Istenem, aki kegyelem által bennem élsz, imádlak teljes szívemből! Vannak percek, amikor titokban valami megérint, valahol a lelkem mélyén. Hálát adok Uram a belső örömöknek a fölemelő perceiért. A Te kegyelmed által megszentelt emberek egy nagy élet közösséget alkotnak. Uram, hiszek a szentek közösségében. Kérlek, tedd a szívemet a Tiédhez hasonlóvá, hogy senkit se hagyjak ki imáimból és szeretetemből, mert Te mindenkit meghívtál a veled való örök barátságra. Úgy szeressek, ahogy Te szeretted őket, hiszen Isten országának építése a szívünkben kezdődik. Arra kérem Istent, adjon látószemet az életben, amelyet éppen nekem szánt.

Sose szégyelld azt a közösséget akkor, se ha fekete kendős öreg nénikből és öreg emberekből áll. Ők nevelték a világ számára őseink seregét, Ők adtak egyházunknak kiváló tudósokat és nagy szenteket, s talán valahol ott van még közöttük az is, aki jó szóra, becsületre és imádkozni tanította édesapádat, édesanyádat. Légy irántuk tisztelettel!

Ki tudja mennyi vészt, bajt hárítottak el könyörgéseikkel egész életükben!

Szivák Györgyné

Március 5.

„Iskolatörténet - régmúlt és jelen” címmel nyílt kiállítás a Piroskavárosi Általános Iskola könyvtárában az iskola fennállásának 100. évfordulója alkalmából.

Az intézmény ünnepi hetének programjai között szerepelt iskolatörténeti vetélkedő, nyílt tanítási óra, szavalóverseny, valamint váltófutás is. Az emlékezősorozat 10-én szombaton 15 órakor az iskola tanulóinak „Ilyenek vagyunk most” című bemutatkozó műsorával fejeződött be.

Nagyheti szertartások**Nagycsütörtök:**

18.00 Esti szentmise az Utolsó vacsora emlékére, utána virrasztás

Nagypéntek:

17.15 Keresztút

18.00 Az Úr szenvedésének ünnepe

Nagyszombat:

09.00 – 17.00 Egész napos Szentségimádás

20.00 Húsvéti Vigília, Krisztus feltámadása (tűzszentelés, húsvéti örömeinek, szentmise és feltámadási körmenet)

Húsvétvasárnap:

09.00 Szentmise

Bokroson:

15.00 Szentmise;

Feltámadási körmenet

Húsvéthétfő:

09.00 Szentmise

Nyolcvanadik évforduló

Csongrád Piroskaváros városrészében 1927-ben elkészült zárdaiskolában - gr. Károlyi Sándor Elemi Leánynevelő Intézet - 1927-től a rend feloszlataáig az Isteni Megváltó Leányai Kongregációja végezte az oktató - nevelő feladatokat. Mi késői utódok szeretnénk megismerni az egykori intézmény, ezen belül a szerzetesrend csongrádi munkáját és tevékenységét, melyhez kevés a forrásanyagunk; és sajnos egyre kevesebb visszaemlékezőt találunk már. Az egyházközség tervei között szerepel, hogy az év második felében emlékezni kívánunk a szerzetesrend munkájára, melyet megtettünk már a templomunk építésének 75., és a ferencesek letelepedésének 70. évfordulója kapcsán is. Kérjük a tisztelt olvasókat, hogy a 80 éves évfordulóra történő felkészülésünk, és annak méltó megünneplése érdekében ötleteikkel, javaslataikkal segítsék munkánkat.

Kérjük, hogy akinek írásos, vagy tárgyi emléke, fényképfelvétele van a renddel kapcsolatban, juttassa el azt a Plébánia Hivatalba, hogy az év második felében tartandó megemlékezést az önök által is biztosított anyagok felhasználásával tudjuk megvalósítani.

Kedves Hívek, Tisztelt Olvasóink!

Várjuk az érdeklődőket a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő: Vasárnap: 10.00 - 11.30

Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni Önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat.

Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelésre legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelésre négy alkalommal történő felkészítés és oktatás után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk, míg kereszteleseket a Szent József templomban minden hónap harmadik vasárnapján a szentmise után.

Várjuk azoknak a fiataloknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkereszteltek ugyan, de azóta nincs kapcsolatuk az egyházzal.

Kedves Hívek!

Kérjük, hogy az egyházfenntartási hozzájárulásuk befizetését személyesen, vagy megbízottjuk útján a Plébánia Hivatalban munkanapokon 9-12 óra között, illetve a szentmisék után tegyék meg.

Szerkesztői üzenet

Köszönjük, hogy olvasóink közül írásaikkal, javaslataikkal egyre többen hozzájárulnak lapunk tartalmának gazdagabbá, és színesebbé tételéhez. Terveink szerint a következő szám július elején jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásaikat, anyagaikat legkésőbb június 20-ig juttassák el a szerkesztők részére.

Csongrád-Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom híveinek lapja.
Megjelenik évente négy alkalommal, 450 példányban.
Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre
Számítógépes formázás: Pap Imre
Felelős kiadó: Veréb László plébános
Cím: 6640 Csongrád, Piroksa János tér 4. sz.
Tel./fax: 63/483-063
E-mail: sztjosefplebania@csongrad.hu
Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében